

Пріоритет прав людини у державній діяльності, розвиток демократичних засад в управлінні вимагають в усіх сферах суспільного життя подальшого зміцнення правосвідомості громадян, виховання у кожного почуття громадського обов'язку, підвищення дисципліни і організованості.

Додержання правил співжиття в правовій державі здійснюється свідомо і добровільно, оскільки право втілює в собі волю народу, його норми є загальнообов'язковими, спираються на підтримку держави і громадської думки.

Тому, можна зробити висновок, що заохочення являється дієвим методом державного управління, право на який мають всі громадяни, чия поведінка є підставою для заохочення.

ПРАВОВИЙ СТАТУС АНТИМОНОПОЛЬНОГО КОМІТЕТУ УКРАЇНИ

Ільченко Б.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри адміністративного права і процесу НАВС Чорна В.Г.

Державний контроль за додержанням законодавства про захист економічної конкуренції, захист інтересів суб'єктів господарювання та споживачів від його порушень здійснюється органами Антимонопольного комітету України.

Антимонопольний комітет України є державним органом зі спеціальним статусом, метою діяльності якого є забезпечення захисту конкуренції в підприємницькій діяльності. Він є підконтрольний Президентові України та підзвітний Верховній Раді України.

Основним завданням Антимонопольного комітету України є участь у формуванні та реалізації конкурентної політики в частині: 1) здійснення державного контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції на засадах рівності суб'єктів господарювання перед законом та пріоритету прав споживачів, запобігання, виявлення і припинення порушень законодавства про захист економічної конкуренції; 2) контролю за концентрацією, узгодженими діями суб'єктів господарювання та регулювання цін на товари, що виробляються суб'єктами природних монополій; 3) сприяння розвитку добросовісної конкуренції; 4) методичного забезпечення застосування законодавства про захист економічної конкуренції.

Повноваження Антимонопольного комітету України поділяються на три великі групи:

1. У сфері здійснення контролю за дотриманням законодавства про захист економічної конкуренції;

2. У сфері здійснення контролю за узгодженими діями, конвертацією;

3. У сфері формування та реалізації конкурентної політики, сприяння розвитку конкуренції, нормативного і методичного забезпечення діяльності Антимонопольного комітету України та застосування законодавства про захист економічної конкуренції;

До найвагоміших можна віднести повноваження: 1) розглядати заяви і справи про порушення законодавства про захист економічної конкуренції, про надання дозволу, надання висновків, попередніх висновків стосовно узгоджених дій, концентрації та проводити розслідування за цими заявами і справами; 2) приймати передбачені законодавством про захист економічної конкуренції розпорядження та рішення за заявами і справами, перевіряти та переглядати рішення, надавати висновки.

Антимонопольний комітет України утворюється в складі Голови та десяти державних уповноважених. Антимонопольний комітет України і його територіальні відділення, які ним утворюються в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві і Севастополі, становлять систему органів Антимонопольного комітету України, яку очолює Голова Комітету.

До органів Антимонопольного Комітету також відносять колегіальні органи – адміністративні колегії Антимонопольного комітету України, адміністративні колегії територіальних відділень Антимонопольного комітету України. Голова Антимонопольного комітету України призначається на посаду та звільняється з

посади Президентом України за згодою Верховної Ради України. Строк повноважень голови Антимонопольного комітету становить 7 років.

Органи Антимонопольного комітету мають право надавати рекомендації органам влади, органам місцевого самоврядування, органам адміністративно-господарського управління та контролю, суб'єктам господарювання, об'єднанням стосовно припинення дій, які містять ознаки порушення законодавства про захист економічної конкуренції, усунення причин виникнення цих порушень і умов, що їх сприяють.

Фактичною підставою юридичної відповідальності є специфічний склад правопорушення, який має особливості у справах, що розглядають органи Антимонопольного комітету України. За результатами розгляду справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції органи Антимонопольного комітету України приймають рішення, в тому числі про: 1) визнання вчинення порушення законодавства про захист економічної конкуренції; 2) припинення порушення законодавства про захист економічної конкуренції; 3) визнання суб'єкта господарювання таким, що посідає монопольне становище на ринку; 4) примусовий поділ суб'єкта господарювання, що посідає монопольне становище на ринку; 5) закриття провадження у справі.

ДОТРИМАННЯ ПРАВ НЕПОВНОЛІТНІХ ПРИ ПРИТЯГНЕННІ ІХ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Давидюк Х.В., студент ННІПІ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННІПІ НАВС Грянка Г.В.

Українська держава головним своїм пріоритетом, найвищою соціальною цінністю визнала людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпеку. Саме тому, складовою концепції розвитку українського суспільства є сучасна державна ювенальна політика. Ратифікувавши у 1991 році Конвенцію ООН про права дитини і проголосувавши за Всесвітню декларацію про забезпечення виживання, захисту і розвитку дітей, Україна прийняла на себе міжнародно-правові зобов'язання по здійсненню міжнародних стандартів прав дитини, відповідно з якими вона повинна забезпечити добробут, охорону здоров'я, житло, освіту для кожної дитини без будь-якої дискримінації. Формування нової державно-правової політики у відповідності з сучасними умовами і міжнародними нормами щодо захисту неповнолітніх потребує приведення законодавства України у відповідність до вимог Мінімальних стандартних правил Організації Об'єднаних Націй, що стосуються відправлення правосуддя відносно неповнолітніх (Пекінські правила 1984 р.).

Адміністративне законодавство України оперує поняттям «неповнолітній», виокремлює особливості його відповідальності (ст. 13 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі КУпАП), заходів адміністративного впливу (ст. 24-1 КУпАП), хоча і встановлює завищені вікові обмеження – від 16 до 18 років.

Правовий статус неповнолітніх характеризується особливостями, які витікають з їх вікової характеристики (недостатній життєвий досвід, невміння правильно оцінювати окремі явища, передбачати наслідки своїх вчинків і т.п.). Відповідно, закон передбачає деякі обмеження самостійного вчинення неповнолітнім дій, з якими пов'язане настання правових наслідків. Обов'язок вчиняти ці дії від імені та в інтересах неповнолітнього або контролювати їх покладається на батьків чи осіб, які їх замінюють. Водночас, в окремих випадках, передбачених КУпАП, неповнолітні несуть адміністративну відповідальність за вчинені ними діяння нарівні з дорослими (ст. ст. 44, 51, 173). Тобто, законодавчо визначено (хоча і не прямою вказівкою) можливість визнання неповнолітнього суб'єктом адміністративного проступку.

Таким чином, аналіз окремих статей КУпАП свідчить про те, що особа може бути суб'єктом адміністративного проступку лише по досягненні нею певного віку, з якого вона, на думку законодавця, на момент скоєння проступку повинна